

RMK. I.

309

RMK. I.

310

AZ IGAZ JAMBOR
ÉS TEOKELLETES BARATSAGROL

VALÓ ÉNEK

1899.

Országos Széchényi Könyvtár

PALE

309. 310.

Teljes.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

RMK I

309 és 310

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

AZ IGAZ, IAMBOR

ES TEOKELLETES BARAT

SAGROL VALÓ ÉNEC, MELY

NAGY HASZNA, EREYEE S BEOCZV.

leti légyen annac, mind Isten, és Em-

berec előt: minden igaz barátág

kerető Embereknek tanusa-

gokra kerzettetet.

Autore Anagrammatismo

AMANS DEI ANIMO.

Maamti Simon. Chirani Janos.

Ad Notam Historiæ Alexandri Magni, &c.

PETRARCHA.

Verus amicitie cultor pretiosior auro est

Et gemmis, sed enim dic mihi ubi inueniam

COLOSVARAT,

Heltáj Gáspár Műhelyében.

A. D. M. D. XCIX.

AMICITIA

AM. N. MUZEUM
KÖNYVTÁRÁBÓL

HORVÁTH
ISTVÁN
KÖNYVTÁRÁBÓL

ÆSTAS

HIEM

FORTVNA

PROPE

CRÆSVS

PROCVL

OC szép dolgot vadnác nekűnc meg
írűán,

Históriákban szépen be bémlaluán,
Tanulsgul nekűnc azoc adatuán,
Es példaul versekben be foglalaluán,

+ Régi időben, mert sokan voltanac,
Kic az Emberi nemzetről irtanac,
Eletekről, iságokrol foltanac,
Eo dolgokról soc iót magyaráztanac.

Mindenféle teremtet állat felet,
Hogy főueb legyen az emberi nemzet,
Erről az írásban nagy emlékezet
Vagyon, kít is tud az fent gyűlekezet.

Soloc azért mostan csak rövideden,
Emberec közt az diczitet mi legyen,
Ez statura kít meg magyaráz szépen,
Minden voltát le formállyá ékesen.

Mindenféle bölczekis ezen eggyeznec,
Írásokban feienként eggyet vélne,
Az atyafiúsignac mi voltáról
Kic irtanac, és az fent barátságáról.

Ez Világban hogy ninczen seb ékeslég,
Emberi nemzet közt nagyob erősség,
Minden módon el gondolt gyönyörűség,
Böczületesb dicziretesb eggyeslég.

Mint az igaz feretet és barátság,
Melyben ninczen semmi gonoszáltság,
Seregetből, főimazot ió társalág,
Nem hafonybol talált atyafiúság.

De kevesen most ez időben vadnac,
Kic helt adnana az bent barátisgnac,
Es ritkán most oly emberek ismadnac,
Kic követnec példait ez irásnac.

Melyről bővebben ez Versec végében,
Soloc minden módon, de legelsőben,
Lassuc mit érczinc ez nagy liaturarol,
Es meztelen boitos ember képről.

Ez ember nec neue AMICITIA,
Mellyet követ az ki listenec Fia,
Ez Világi hamis Philosophia
Nem hordoz semmi gonoz fantasia.

Rendnélkül valo haya neki boytos,
Jeleni azzal hogy dalázatos,
Sint azonképpen ki barátisgos,
Együgyű, ímbor, és nem álnakisgos.

Karyait felé vadnac tery. f. ue,
Es kevesse hogy le vadnac ere. f. ue,
Aftiegyzi, vagyon engedelmeslégbe,
Es barátiahoz is így kezeibe.

Iob karyánál vagyon az nagy Fortuna
Irua, kinec lába alatt egy alma,
Aftiejelentí kinec hogy ha barátia,
Gazdag és őret semminec alitia.

Az Berenczénec feletté ne hídgyen,
Mert nem tudgya mely áthatatlan legyen,
Mely bizontalan az alman állni,
Azonképpen az Berenczénec hínni.

Gyakran f. épen mutogartya ömagát,
De hamar meg jelentí álnakisgát,
Czak ideig közli nagy gazdagisgát,
Emberekkel kic nem látyác vakisgát.

Cræſus Király régen vala oly gazdag,
Kíncei Maioryában vala focaſtag,
Erős vitéz haralmas és oly vaſtag,
Kíncei nem írhat vala foc erős tag.
Igen el híve magát haralmában,
Búcskődéc minden el ez Világban,
Magát réſelíte foc Királyſágban,
Telhetetlenkedéc birodalmában.

Ez Világon mindennél ſerenczésbnee
Vélé magát bodogbnac és erősbnec,
Egy tudós ember, kíncei neue Solon,
Prophetála neki ilyen modon.

Cræſe Király, monda neki az Doctor,
Az ſerenczésnek ne hídigy, mert oly mint or,
Magadat múnál bodogbnac ſe véllýed,
Mert holodign m tudod hól leſ helyyed.

Czak ſemmit ő ez ſimborral gondola,
Mindeneket kedve ſerenci rongála,
Perſiai Királlyal ſemben állá,
Esoknélkül O. ſágban koberla.

Láſd az ſerenci az ſerenczei neki
Erdeme ſerenci méltán mint fizete,
Az ki ded ſeyedelemnee ereie
Cræſus népén nem ſána veſſenie.

Cræſus foc ſámo népe meg veretéc,
Kedves Hadnagya neki meg öletéc,
Király őmagais fogſágban eléc,
Soc ideigleni ömlőzden tartatéc.

Eſt az Perſiai Király végtére,
Gondola hogy lenne előmentére,
Haragytfordira ellenſégére,
Az ki őt buſította vénélegére.

Cræfust Kírály fogházbol ki hozata,
Törvény szerént őiet igen kénza a,
Az Tűzre Hoherral el ki boczta,
Es alatta az foc fű meg gyutata.

Az tűz immár meg gyuladot alatta,
Nagy fel fonal az bölcz Solont kiáltja,
Solon szerelmes Attyám ő afit mongya,
Bölcs mondásidat ha fogatam volna.

Vaiba kegyesen en te mondásidra
Gondot viseltem volna, mind magamra
Nagy vétkeim nem vittéc volna arra
Kit fenuedec méltán most az nagy kénra.

Sola ismet nagy fel fonal mindennec,
Hogy minnyájan rolla példát vennénec,
Az nagy szerenczénec és ne hinnénec,
Mert minnyájan mint ő maga vesznénec.

Az Szerenczét mongyác oly romlandonac,
Mint az szép dueget rosz állandonac,
Kit mihelt ér az Nap fény, szépen fénléc,
Vgyan azon fényességben el romléc.

Ki ki mind azért nagy gazdagságában,
Ne bizzéc feletté Vraágában,
Mert mint maradhason álapattyában,
Bizontalan minden az ő dolgában.

Cræfusis nem hitte volna ily vesztét,
Szerenczeiénec ily rosz előmenét,
Ki miat sokszor fűrafta elmeiét,
Nem gondola hogy így érnie végét.

Hogy penig Tüdeiét Mayát és Lepit
Ez mezitelen ember testét s béli
Láthatyác fűvet s teste belső rést,
Meg mondom nektec aual mit íclent it.

Telenti kicőmbor attyafiafoc,
Tökélletes igaz barátságofoc,
Isten szerént való társaságofoc,
Nem fel fuualkodorálnakiágofoc.

Magoc belső és mind külső titkait,
Nem fedezic, egymássalők aſti közlic,
Esha mi nyauallyáioc találkozić,
Szeretettel egymással aſti ſenuedic,

Egymást kicőzin dologban meg nem fedzic,
Méliarlan ſemmiképpen ſem itilic,
Belső, külső képpen egymást ſeretic,
Kicődzt az iő barátság találattic,

Az Mőy in ilirua vagyon az ſép Nyár,
Kiben minden fa és fű gyümölczet vár,
Az lepínél irua néuel az nagy Tél,
Kiben minden állat nehezebben él.

Ielenti az iőmbor attyafiafoc,
Kic egymással tarttyác barátságokat,
Télben, Nyárban, Hében, Hoban, hidegben,
Kéſſec ſolgálni egymásnac mindenben.

Iob lipánál vagyon iua egy ige,
Ki Magyarul annyit teſſen mint meſſſe,
Az ballábanális vagyon egy ige,
Ki Magyarol annyit teſſen mint közel.

Ielenti aſti, hogy az iőmbor Kereſtyén,
Egymás ſeretic mindenkort oliyarén,
Mind meſſſe és közel való létében,
Baráttját nem felelti életében.

Tánuul létében aſti meg emlit,
Közel való létében ſem felelti,
Gonofi akaróit annac meg feddi,
Es minden ügyét egyaránt ſenuedi.

Imiol érted Keresztényén az barátság,
Milegyen az igaz atyahuság,
Szeretéből vagyon az io társaság,
Nem hasonból, mint köueric mostanság.

Mostan penig, hogyha oly io akaród
Vagyon, szeretetből ki barátságod
Keuánnya neked auyahuságod,
Nagyra tartod felette méltóságod,

Szeretetből ha fegény hozzád folyamie,
Siklégében te hozzád ragazkodie,
Mint egy lőfphoz reád támazkodie,
Esha mint io akaróához bízic,

Heában előtted ő sürgölődie,
Süved semmit raia nem esedezic,
Mert barátságod visfontag nem hízie,
Hasonloban tölled mint keuántaric.

Sínből velle ha te mit czelek lőből,
Felette igen előtte sabodol,
Bő beféddelel előtte ugy veszőből,
El hitetuen velle, több nincz eskőlől.

Mert ha bőuen volna pénz erfényében,
Neked nagy keduet találna éltében,
Gyönyörködneél oly nagy io hítségében,
Igy te is baráttya lennél mindenben.

De hogy az ferencze nem mindennec egy,
Kinec jóval kinec gonoszal elegy,
Miért hogy fegénből nagy táuol kerül,
Ezokért veset az ayto megét il.

Ezé az szeretet hogy ha fegénnyel
Mit czelekkel muratod magad miuel,
Aft keuánod minden tehetőséguel,
Te io téted meghaladgya mindennel,

Ha elődben megyen magát mutattya,
Noha nem tudod mi ákarattya,
Gondolod magad mint vonhatsz meg tőlle,
Sándekeozol mint buhas el előlle.

Erről vagyon az kép magyarázattya,
Az ki ímbor és lsten nec magzattya,
Barátságát nem hafonybol az tarttja,
Szeretéből ionkáb ást mutogatya.

Mert az ímbor barátságna gyűmölcsze,
Jo czelekedet ki ki mind meg ércze,
S Alamisna mint lsten nec fent Kőnyue
Tarttja, kiben fociók vadnac ígirue.

Meg hűlt bizony immár az jó barátság,
Nem kel senkíne az attyafiuság,
Sínnyad lsten ez mely igen nagy vakság,
Mert bé fogot mindent az nagy álnakság.

Most olyatencocimmár az ember ec,
Nagy fel fuvalkodua imígy befél nec,
Barátom Erfényem és attyám fia,
Csak ne legyen pénzem nec semmi heia.

Betegségemben barátom az nagy kéncz,
Nyauallyámban édes pénzem rám tekincz,
Mert nekem egyéb barátom sehul nincz,
Hozzád en ugy ragazkodom mint killíncz.

Oh fegény balgatag te ást nem tudod,
Valamit bír f hogy mindent it kel hadnod,
It kel hadnod hidgyed gazdag Mammonod,
Az mikor el tellyesedic haláloed.

Ruházatra jó vagy és az pompára,
Igyeközeted csak nagy tizifiaságra,
Vgy lépdegeles mint egy iratos Páva,
Mendegelles mint ha volnál kornyodozua.

Lám ruházatot, sőt kinczet ferezni,
Házatis igyekezel építeni,
Mellyet sokra csak kevesse maradni,
Es igen rövid ideig tartani.

Miért hát nem igyekezel ferezni
Barátot az köbölts teremteni,
Mely holtod után sokot meg maradni,
Sokta híred neved ki terefteni.

Hidgyéd hogy az barátság életednec,
Es fedele minden tíftelességednec,
Meg maradája is híred nevednec,
Meg nyérése örök áduességednec.

Valyon hány dologért is ez világ
Iarunc, kelinc, keresinc minden módon
Elinc, smunkálkodunc házunkban itthon,
Vagyon nékem nagy czudám már ez dolgon.

Elyinc ez Világ azért két okért,
Első az áduesség meg nyéréseért,
Másic holtunc után dicziretünkért,
Eordcké valo is hirtinc nevelnkért.

Miért hát hogy nem hányod meg magadban,
Es nem foglalod be gondolatidban,
Honnét nyerhesd áduességed életedben,
Kinec vehesd hasznát oifen Mennyegeben.

Nemde az fent Könyw neked aít mongyaé,
Mindenki iól czelekőfic az liténé,
Igazan hisfi litént ez életben,
Paranczolatyát köueti mindenben.

Segény felebarátyát meg nem veti,
Egy vétekért, kettőért sem gyűlöli,
Előmenetelre őtet segiti,
Es liténnec dicziretűre inti.

Attyafiát szeretem mint ömagat,
Iő barátját tarttya mint gazdaglágát,
Segítségül véle közli mai háját,
Es ki nem kimilli tőlle sajtattyát.
Minden ember est Keresztyénnek vallya,
Es örök hírét neuét magasztallya,
Valaki ez tanusígot megtarttya,
Kiből ő nagy üdűességet talállya.

Innet fármazic te iő hired neued,
Igaz hittel találod üdűességed,
Es iő czelekedettel te afit nyered,
Alamísnánakis iuralmát vehed.

Más néuel est hiyác sent Barátságnae,
Attyafi szeretetnec jámborlágnae,
Kiben ninczen helye az rauazlágnae,
Nem adatic helye az nagy álnaklágnae.

Miként befél enec mostis némellyee,
Rauazlággal kic fedezic elmeiee,
Házat, Hídat, ugy mond Kőfalt építee,
Mert csak ez által örök iő hirt nyeree.

Mert akar mely emberen én iő téttem
Meg mutatodgyée iő czelekedetem,
Csak heában véllec en afit művelem,
Mert nem sockáig tart emlékezetem.

Ezec nagy hamarlággal mind el halnae,
Es iő térím véllec egyűt el mulnae,
Emlékezetben semmit sem forognae,
Hóltoc után ezec mind el óltodnae,

De imígy ha ki láttya neuem falon,
Es fel írot szimmerem az rakáson,
Mellette az Eftendőketis fámon,
Nem tűrheti hogy érte iőt ne mongyon.

Te balgatag innét látzic mi voltod,
Mert földnélged ezzel it titkolod,
Hidgyed így is meg czal te gondolatod,
Mert semmi lehen erről te iutalmod.

Vallyon az kő s fa épületnec nyelue
Vagyoné, kiben lakozzéc oly elme,
Istenét te éretted hogy tífeliye,
Ki által iduesslegedet meg nyerye.

Noha meg hal nagy ékes bőczületben,
Hadgya híred neued ki teryedésben,
Felebaráttya közt nagy dicziretben,
Előb előb adgya emlékezetben.

Más felől litten őtet meg halgatuán,
Kíért ő Fellegét nagy kedw találauán,
Embereckel ió híred meg tartattya,
Es teneked ő sent Országát adgya.

Imigy fel áratod neued az falra,
El ió egy nagy zápor eső, el mossa,
Egy árokban vífi, foc felé ossya,
Es csak az Békákat azzal bizlallya,

Faloc régileg miat el omolnac,
Es épületec Földre le borulnac,
Czinálmányid sokára el bomolnac,
Tíftelességeddel keuessé tobzodnac,

El ió az ora, történic halálod,
Az fekete Földben lehen lakásod,
Tested lehen Nyiueknec Palotásoc,
Es Kigyoc Bekálnac kedres állásoc.

De kérlec hova lehen így te neued,
Bőczületben ki forgattya ió réted?
Io voltodért kiczoda áld meg réged?
Holtod után ió ki keuánnyon neked?

Holot életedben megfogtad magad,
Iő tétedet mindenektől meg vontad,
Csak testedet mindenképpen hizlaltad,
Mod nélkül kőuerted tobzodásodat.

Ez leſen főſuénſéged nec iutalma,
Marhád máſra marad ki nagy tobzodua,
El belőlle felettébb iékozolua,
Agéb kerelté, nagy vigan aſt mongya.

Eſtis utánna veti nagy vigadua,
Roſſſul éle belőlle és morogua,
Az agéb ő barátyától meg vonta,
Esmarhayát ſegényektől meg fogta.

De en más képpen élec már belőlle,
Barátímtol nem leſen az kímilue,
Vigan lakom, iſom az míg tart benne,
Nincz ſemmi áldáſa mert roſt kerelté.

Ez nekem ſeletre igen nagy czodám,
Rítkán mert oly gazdag embert en láttám,
Kinec gyűrtöt marhaia holra után
Harmad izig lőt volna maradásban.

Ez az oka az mint iő úgy el megyen,
Fáratlágat kereltéc aſt keményen,
Es őſſue koporgattác aſt főſuénnyen,
Nemis könnyőrlítec ſemmi ſegényen.

Hanem éltec mint Beka az mély Földben,
Meg rakottac, nem fért tőſ az iőmlőben,
Máſra irigykettéc elő memekben,
Meg fogtác őket iő ſerenczeieken.

Iſten az oly embert igen utálja,
Kí miat leſen kárhozatnac Fia,
Teſtét Kénköves Tó vize hizlallja,
Es őrdöcké Pokol kinnya találja.

AZ KET MVSAC, MINERVA ÉS PALLAS EGYMASSAL VETE-

ködnec, ez mostani Világ állapotja, és az ió
berencze felől, végre Minerua meg győ-
zettetie, és Pallast Barátságának fo-
gadgya: Minden gyámoltala-
noknak vigasztalásokra i-
rattatot ugyan ezen

Autor által.

Chami János írá. Kol.

MINERVA.

Agyoc nagy örömben, hogy en tífessé-
ges fő nemzeiből fármaztam, Gazdag,
erős, iffiu, ékes, tekintetes, nem segény-
ből támattam, Vagyoc bőczálciben,
mindeneckeduében, bizonyoson kit láttam.

Élem azért oly nagy keduem szerént vígan miron
it ez Világot, Bőuelkőduén mindē ioual, gazdagfíggal,
vőttem nagy bátorfígot, Követek mindenkor hozzám
hásonlóckal Világi Barátfígot.

Ezen kiutális en kűiső barárimmal, és soc fő társfíggal
Bőuelkődem és véllec űdöm mulatom, soc fēle nyar-
alfíggal, Kikkel egyűt gyönyörkőttettyűc magunc soc
fēp zengő Musikákkal.

Czak ezudáalom bizony, hogy ki tud bānkodni, s űa-
morufíggban lenni, Rollam példát vėuén fogyarkozás
nėlkűl, nem tudé vígan élni, Így az űomorkodást és az
fősuénfēget nem kellene kővetni.

PAL

PALLAS.

Im is értem fódobol ferelmes barátom és te indulatodból, Vig kedved termeted, fépléged, bátorságod volnának foc ródobol, Soc attyafiat, barátot ferzettél te, csak nagy gazdagsgodbol.

Igen könnyű neked míg leszen ferenczéd, lehet nagy elmented, De mielt meg fordul és tölled ál táuul, bánatra jut vig kedved, Barátid társaid kikkel mulatoztál, csak neveté bús lelked.

Nagy táuul kerülne, vyal mutogatnac, idegen séggel lesne, Egymás közt nevetuén, és téged czufoluan semmit ők nem fedezne, ló tétedért azoc nem ismerne és segényec közzé rendelné.

Rollam mert ez példát úgy mint rástam eset dolgot neked en mondom, Nekem is míg virágzik vala ferenczém, kőveté foc barátom, De mielt meg fordula en elmentem, roffsa lón allapatom.

MINERVA.

Czudálom mit mondas, elmenélkál beffélő, és oly gondolatlanul, Nem tudodé te afe, hogy ha ez lenne lennéne nagy óltalmul Barátim kic vadnac, nem hadnának, meg segitenénéne azontul.

PALLAS.

Enis ezenképpen magam rálok bíztam, igen meg czalatkoztam, Nem hogy segítettéc, főt meg álllyeztetéc töllec meg gyaláztattam, Rám gonozt mondottéc, főt téuim előt kiért nagy kárt vallottam.

MINERVA.

Bátor mind úgy légyen, hogy külső barátim, kic vadnac most már nekem, Idegen séggel lennéne mikor meg fordulna en ferenczem, Attyámfiái vadnac kic nem hadnának, ha lenne segénlégem.

PAL

PALLAS.

Hidgyed az mit mondoc, mert ez bizonyos ok, be-
fedem iaráfára, Még azok lennéne, hogy nem ismer-
néne, szerenczéd folyására, Semmi gondot nem vi-
selséné, ki lenne élted taplalására.

Mikoron én mostan előttdc hogy íróc, és magam
mutogatom, Mingyárt eliyedne, aht tudgyác pénzec
erfényekből foztogatom, Vgyan nem ismerne, elől-
lem el búnac, töltdc nyomorgattatom.

MINERVA.

Hát miúel tartod te, magad század népét, holot nin-
ezen barátod? Segény vagy, s el hagyot, gyámolta-
lanfágban magad miúel rápláod? Akarnám érteni bi-
zonyoson tölled, magad miből forगतod.

PALLAS.

Bizonyoson néked meg beféllem vifelec én nagy
gondolator, Istenhez foház kodom, idegenekből tá-
massé segitő gyámolt, Kic egy szeris máfforis engem se-
gítne, adnac nagy vidámságot.

Reménségben nagyban ezen kiútl élec, vároc csak
az Istenről, Tölle váruán czendes fiúel ugy fenue-
dec, kérec fent felségétől, Imígy panafolkodom, ké-
rem azon-is, mentfen ellenségitől.

ALDOT légy Vr Isten magas Menyorfágban,
Ki gondot vifele rám it ez nagy Világban,
Siuem vidámitod nagy soc bú bánatban,
Batoritod lelkem nehez gondolatban.

Deréc képpen azért néked hálát adoc,
Es soc panafokatis elődben hozoc,

Óstalmat mert Vram csak te tölled várocz,
Soc nyomorúság miat, már alig vagyoc.

Atkoznám az földet, kin en már földettem,
Mert nem lehet rajta semmi előmentem,
Gonosz álnaktségát hogy en nem kedueltem,
Írigységben estem, kit soha nem véltem.

Miért hogy így próbálék soha en nem kértem,
Io voltodért, téged mert illet nagy érdem,
Es hogy előttem magát haicza meg tértem,
Méltó éretted ha ki omlíkis vérem.

Io gondviseléssel mert vagy Vram hozzám,
Engedelmeiségben magamat hordozzam,
s Törődelmes fiuel néked hogy áldozzam,
Aft akarod és hogy ez által odozzam.

Am bár mind úgy légyen valaminth akarod,
Csak hogy nyuicz ki hozzám kegyesen bent karod,
Noha tudom hogy csak meg tértemer várod,
s Csak addég próbálék még jobbulásom lárod.

Nagy nehezen fiuem eddég úgy veződdöt,
Es ugyan meg gyűlölte ez gonosz földöt,
Az mellyen en soha nem vehetec előt,
Kiért az bu bánat engem ugyan meg őt.

Oly igen mert mostan kamiség keduelőt,
Solgál az ferencze, és ez Világ előt,
Erdemeilen ember nec ozt siros velőt,
Seret semem látúan rauazságban élőt.

Síralmas könnyhullarássockal fiuemben,
Naponként győtrődöm, fáradoc elmémben,
Miért hogy nagy foka keuannyác éltremben,
Hogy lathaság sullyos ügyöm el vestremben.
Külön külön reám úgy rattyác torkokat,
Io barátim előt mondnae rám árkokat,

Előme-

Előmenetemben visszálokokat,
Felelnec hozzá'm nagy méltatlan dolgokat.

Oly atyámfia'na'c kic mondatná'na'c,
Azok fényes Kardokat rá'm ki voná'na'c,
Igyekezű'en azon miként á'rihatná'na'c,
Es véllem keduec f'erént áldozhatná'na'c.

Lá'rod Vram azért ártatlanágomat,
Hisem nyilú'n tudod en akaratomat,
Mert iora víseled en gondolatomat,
Támaszidegenből ki keuánnya iomat.

Eoncz ki Vram re'sm te f'ent áldomá'sod,
Ismerhesse'm megint valóban to vóltod,
Estellyesí'ted be raitam f'ent akarated
Soknac bo'ssú'yokra mutasd meg to vóltod,

Sí'ueket í'ól tudom, mert bizony azoknac
Stauoc i'arásábólis mindent mutatnac,
Kic ennékem f'ememben soc í'ót mondanac,
Hátam me'get peníg í'oc gonozt keuánnac.

Vgyan ezek azok kic magoc mutatý'sc,
Stép be'fedeckelis barats'goc adgy'sc,
Iud'is módon oriz'm ugyan apolgatý'sc,
Mert így mivóltokat fedél alatt tartý'sc,

Aval ók akary'sc f'ándékoc fedezni,
Reméllic hogy en e'st nem fogom é'iezní,
Es óket raua's'gokban meg í'egyezni,
Magamban noha í'ól megtudom intézní.

Remén'ség'ekben tudom meg ezalatoz'nac,
Mert az í'sten gonduis'elö'ye azoknac,
Kic néki buzgo's' t'isza f'ü'ből áldoz'nac,
Es kic az igaz ellen nem tan'sczkoz'nac.

Iá'ryanac á'm bátor mindenben keduekben,
Tudom a'st hogy óket, meg vered lelkekben,

Előmenetelt nem adſt nékic éltekben,
Nagy változáſt téſt ő rauaſt elméyekben,
Engem penig Vram reménſégem ſerént,
Azoknac boſſayokra fel emelſt megínt,
Kít viſeltem, róllam el véſted az nagy kínt,
Es ſent felſéged rám meg uiyobban tekint.
Meg mutatod nékic, hogy hatalmas Vr vagy,
Kegyelmed és kegyeſſéged ſelette nagy,
Ezek alat nékem oly czendes ſíuet adgy,
Íſmerheſſem meghogy ſegedelmed nem lágy.
Kíért dicsírtelſél magas Menyorſágban,
Kinec híred vagyon ez ſéles Világban,
Vénſégben dicsírnec és íſſíuſágban,
Aldot légy Vr íſten magas Menyorſágban. Amen.

EZek az ſép ígéc kikkel Iſtenemet valóban megtrá-
lalom, Naponként ío vóltát, hozzá'm nagy irgalmát e-
zeckel így hálálom, Ellenſégim ellen, kít Iſtennek mő-
doc, verſékben így foglalom.

Iſten ezenközbe ez ſókat meghaluán, boczattya ő
ſent lelkét, Meghagyuán nékie, meny el én ſiamhoz
ólcz beléye oly elmét, ſtenvedgye békéuel, nem ha-
gyom hídgye el, vígaſtalom bú ſíuét.

Elmém vídámódic, ſíuem batoródic, megyec ottan
dolgomra, Iſtennec aldíſa reám ugyan buzog, vagy ő
nyugodálmomra, Valamihöz fogoc, noha nem nagy
dolog, ſoha ninczen káromra.

Ez ſerént Iſtentől, és az ſterenczétől, naponként
én úgy vároc, Ellenſégim előt magamat meghaitom,
mint ha volnéc ſamároc, Az Hollo ſiackal igaz gyá-
molt, mindenekben czaktólle vároc.

MINERVA FELELETI.

Hatalmas Vr Istén, Mennyei Szent Király, mely igaz és bölcz Vr vagy, El hagyot fiakon, gyamoltalanokon, irgalmasságod mely nagy, Soha en nem hittem seregek-
nec Vra, hogy légy ily kegyes Hadnagy.

Ime im el hittem hifem hogy vétettem, voltam oly nagy vakfágban, Batorfág viléluén, és magam el hi-
uén, laktam nagy álnakfágban, Io ferenczem leuén,
csak magamban bíztam, voltam nagy tobzodásban.

Molt látom hogy igaz, és hogy bizonyos az, mit
bejelle barátom, Ki Emberben bizic, igen roffúl hific,
magam touíb nem ítom, Ez roff állapaban, bizonta-
laníagban, mert mulando íól látom.

Is ferenczeyében, nagy nemzetiségében, ez bölcz
Pallast említem, De hogy így még álllyon, és meg fo-
gyatkozzék, soha en affé nem hittem. Attyafiaitól, ba-
ratitól, hogy így el hagyassék nem véltem.

Nám igen ritka volt az igaz aranyfi, és az io hű barátság. Nem kellett az flegény, io igyekezett, vagy csak az álnakfi. Vr lsten ne fienved, ved el az olyantól, mert la ez mely nagy vakfi.

Az míg berenczémben, s kazdagfogombā tart, va-
gyoc látom oly kedves, Házam s oc barátim tarttyác,
az míg pintzém, s oc boraimtól nedves, De ha enze-
ket még nem vetem bátor, engem előlled el ves.

Meg vonfom magamat ez után ezektől, fegénye-
ket tápláló, Ember vagyoc en is, bizonytalan tudom
mindeneknec haláló, Énnél iob tanuságot előmen-
temre, tudom hogy nem találó.

Szerelmes barátom, bölcseséges Pallas, im megh
győztem tőled, igaz volt mondatod, vagyoc már

barátod, legyen néked vig kedved. Bár minden Ke-
reftény, legyen már ollyanén, mint engem hogy hoz-
zád ved.

IN OBTRACTATO.
REM.

Az Vr Isten mindent nagy író teremtet,
s Kínece kínece rendi feiént életet
Rendelt, de az álnac gonosterméset,
Sokban nem nyughat, hanem rak féket,
Gyakran álnakúl, kiből irigységet,
Vissza vonást nemz, és nagy gyűlölséget,
Mind az álnac gonosterméset
Tudomást hogy igazság tevező,
s lo bir new indulat an vesző,
Es mindent gonozban élethő,
Ha kic volnának azért oly Emberec,
Kic en munkám körül tekeregnének
Gonost is érdememért rendelnének,
s Híam meget bőséggel illelnének,
Kérem őket ne fellyeb az Kapránál,
Rendellyec elmeyec, mert igen rútul ál,
Ké olyat mond emberre mely nem constal,
s Vtánna meg féddől, mint Maslaguól a Hal, etc.

FINIS.

Anno Domini 1599. Pünköszt estin.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Pell

le

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár